

روشنی | دایه مهربان تر از مادر!

وقتی دعوا خانوادگی می‌شود، اولین کاری که باید کرد، این است که دست غریبه‌ها را کوتاه کنیم و اجازه فضولی به آن‌ها ندهیم. مثل فتنه ۸۸ که وقتی در خانواده جامعه اسلامی ایران بگومگویی اتفاق افتاد، اسباب سوءاستفاده غرب و شرق برای دخالت در امور داخلی ایران باز شد. دلسوزان، سریع در مقابل دشمن موضع گرفتند و دنیاطلبان مثل همیشه دست التماس به سوی اجنبی دراز کردند.

اما حالا که دست دشمن کوتاه شده، آیا در خانواده کسی مهربان تر از مادر پیدا می‌شود که بخواهد مسائل را حل کند؟ اگر مادر گفت مصلحت چنین است و چنان، آیا کودک همسایه حق دارد

روی حرف او حرف بزند و به اصطلاح «دایه مهربان تر از مادر» شود؟ معلوم است که دخالت او و سخن پراکنی‌هایش به نفع این خانواده نیست و باید دست او را هم کوتاه کرد! حالا ولی امر مسلمین و نائب‌الامام - که به قول امام رضا علیه السلام همچون مادری مهربان است^۱ - در مورد فتنه ۸۸ تصمیمی گرفته است که دوست و دشمن اعتراف می‌کنند این تصمیم به مصلحت همه خانواده است. اما می‌بینیم که یک نفر می‌آید با ادعای آزادی بیان، تلویحاً به مادر، بی‌احترامی و تصریحاً به همه اعضای این خانواده، جسارت کرده و پیام «یوم‌الله»ی را که میلیون‌ها ایرانی با دست خود رقم زده‌اند، علیه آن تفسیر می‌کند.

آیا سزاوار نیست که همه اعضای این خانواده درسی به این کوتاه‌فکرها بدهند که دیگر جرأت چنین زبان‌درازی‌هایی را پیدا نکنند؟

